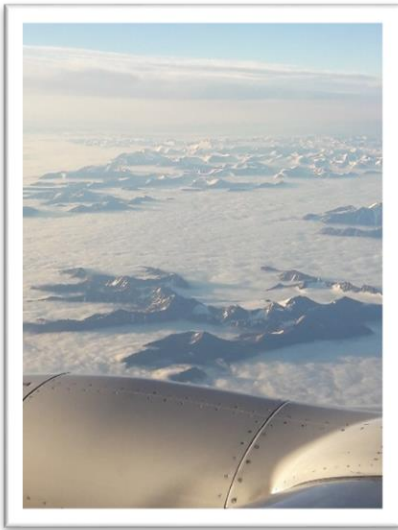

Reisdag 1 – Van Schiphol naar Longyearbyen

Zicht op Zuid-Spitsbergen

Mijn avontuur begon eigenlijk al een dag eerder: ik sliep op Schiphol om zeker te zijn dat ik de vlucht zou halen. De eerste trein ging namelijk niet op tijd en ik wilde geen risico lopen.

Eenmaal geland in Longyearbyen was het nog steeds licht – typisch voor de zomer boven de poolcirkel! De koffer liet op zich wachten en natuurlijk liep ik als één van laatste naar de Flybus.

De bus maakte drie stops: eerst bij de haven, dan de universiteit, en uiteindelijk bij het Radisson Blu hotel, waar de overnachting is.

Reisdag 2 – Eerste dag aan boord

Na een korte nacht toch maar rond 9 uur ontbijten. Het ontbijt was verrassend goed en uitgebreid – precies wat ik nodig had na zo’n lange reisdag. Na het ontbijt toch maar even terug in bed gekropen. Het was tenslotte behoorlijk laat geworden.

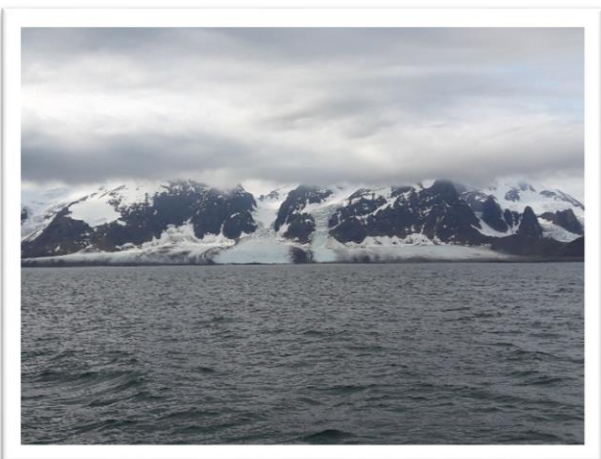
In de namiddag is het inschepen aan boord van het zeilschip. Na de introductie volgt de veiligheidsinstructie. Daarna vertrekt het schip richting de Isfjorden. Morgen volgen de eerste landingen.

Reisdag 3 – Walrussen, landingen en luchtvaartgeschiedenis

Vandaag maken we onze eerste echte landingen op Spitsbergen. De zodiac wordt klaargemaakt en we trekken onze laarzen en warme lagen aan – het expeditiegevoel zit er meteen goed in.

Selvågen – Prins Karls Forland

De eerste landing is bij *Selvågen*, een 3,5 kilometer lange baai aan de westkant van *Forlandsundet*. Hier wordt de groep verdeeld in drie: een langzame groep die op het strand blijft en rustig naar een meertje wandelt, een middengroep die op pad gaat richting een oude trappershut, en een snelle groep die een stevige klim naar boven maakt. Na de wandeling is het terug naar het strand en stappen we weer in de zodiac.

Uitzicht op Prins Karls Forland

Walrussen bij Sarstangen – Oscar II Land

We varen verder en steken over naar de overkant van de fjord, naar *Oscar II Land*. Daar maken we een landing bij *Sarstangen*, een prachtige landtong in een ruig landschap. Op het strand ligt een walrus te rusten en in het water zwemmen er meerdere. Zodra we aankomen, komen er drie nieuwsgierig onze kant op. Ze zijn imposant, maar vormen geen bedreiging – het zijn rustige reuzen, vooral geïnteresseerd in wat wij daar doen.

Walrussen bij Sarstangen

Avondlanding in Ny-Ålesund

Na het avondeten volgt een verrassing: om 21.00 uur maken we nog een avondlanding in *Ny-Ålesund*. Dit voormalige mijnstadje is nu een internationaal onderzoeksstation, en één van de noordelijkste permanente nederzettingen ter wereld.

We wandelen samen met de gidsen naar een aantal bijzondere plekken: het beeld van Roald Amundsen en de mast waaraan het luchtschip *Norge* ooit heeft vastgezet. De expeditieleider vertelt over de rijke geschiedenis van poolexpedities die hier begonnen.

Postkantoor op Ny-Ålesund

“Een stukje luchtvaartgeschiedenis

In de tijd van de ontdekkingsreizen had nog niemand de Noordpool bereikt vanuit Spitsbergen. De Zweed Salomon August Andrée dacht het in 1896 met een luchtballon te proberen, maar kon vanwege de wind niet opstijgen. Een jaar later lukte het wel, maar na twee dagen stortten hij en zijn team neer door ijsophoping op de ballon. Pas in 1930 werd hun kamp teruggevonden op Kvitøya, samen met dramatische foto's die nog konden worden ontwikkeld.

Roald Amundsen, de beroemde Noorse ontdekkingsreiziger, geloofde ook in de luchtverbinding naar de pool. Zijn eerste poging in 1925 mislukte, maar in 1926 vertrok hij

met het luchtschip Norge, samen met de Italiaanse ingenieur Umberto Nobile. De tocht eindigde succesvol in Alaska, maar leidde tot ruzie over wie de echte ontdekker was. Nobile keerde in 1928 terug met zijn eigen luchtschip, Italia, maar stortte neer ten noorden van Nordaustlandet.

De overgebleven bemanning zat dagen vast op het ijs. Nobile werd als eerste gered, wat hem later veel kritiek opleverde. Amundsen probeerde ook te helpen, maar zijn reddingsmissie eindigde tragisch toen zijn vliegtuig verdween boven de Barentszee. Uiteindelijk werden de overlevenden gered door de Russische ijsbreker Krassin.”

Op weg terug naar het zeilschip krijgen we nog een kleine toegift: in de verte zien we een poolvos. Hij blijft op afstand, maar het is een prachtig gezicht – bijna mystiek in dit noordelijke landschap.

Reisdag 4 – Rendieren, ruïnes en een glimp van Beluga's

De dag begint nog rustig: we liggen aan de kade in Ny-Ålesund. Na het ontbijt gaan we er nog even af, want het kleine museum is open – en ook het winkeltje moet worden bezocht natuurlijk. We kijken even rond, doen een paar aankopen, en dan is het alweer tijd om terug te keren naar het schip.

Blomstrandhalvøya – Camp Mansfield / Ny-London

We steken de fjord over naar Blomstrandhalvøya, ooit bekend als Marble Island. De landing is bij Camp Mansfield, ook wel Ny-London genoemd. Bij aankomst worden we verwelkomd door een nieuwsgierig rendier dat ronddwaalt bij een oude kookpot.

Camp Mansfield

Onze gids vertelt enthousiast over de geschiedenis van deze plek – niet toevallig, want ze is er zelfs op afgestudeerd. Tussen de ruïnes van wat ooit een mijnkamp was, staan nog oude sporen van menselijke bedrijvigheid: een kleine treinrails, een kraan, hutjes en restanten van machines.

Een stukje geschiedenis van Camp Mansfield

De naam Blomstrandhalvøya blijkt trouwens wat misleidend. “Blomstrand” doet denken aan bloemen, maar het is eigenlijk

vernoemd naar een 19e-eeuwse Zweedse scheikundige. En “halvøya” betekent schiereiland, terwijl het inmiddels een echt eiland is geworden sinds de gletsjer zich heeft teruggetrokken.

Het marmer waarvoor men hier kwam, bleek waardeloos – vol breuken, en brokkelde uit elkaar zodra het werd gedolven. Tussen 1911 en 1913 werkten hier zo’n 70 mensen, onder leiding van Ernest Mansfield. Zijn droom viel in duigen en hij werd ontslagen. Na een mislukte herstart in 1919 verdween het project in de geschiedenisboeken.

Signehamna – Sporen uit de oorlog

Na de lunch varen we verder naar *Signehamna*, waar we een stuk Duitse geschiedenis tegenkomen. We maken een wandeling naar de resten van een Duits weerstation uit de Tweede Wereldoorlog. Veel is er niet meer van over, maar het verhaal is boeiend. Toen Duitsland in 1941 de Sovjet-Unie binnenviel, werd *Spitsbergen* plotseling strategisch belangrijk. Vooral Barentsburg werd een cruciale haven op de route naar *Murmansk*. De dorpen werden ontruimd, mijnen opgeblazen, en de Duitsers begonnen weerstations op te zetten in het Arctisch gebied.

Signehamna was er daar één van. Tussen 1941 en 1943 werd hier weerdata verzameld. In 1942 probeerden de Noren het eiland terug te nemen, maar dit mislukte door Duitse luchtaanvallen. Niet ver van hier werd later nog een station, *Nussbaum*, ontdekt.

De strijd om het weer duurde voort – letterlijk. Goede weersvoorspellingen waren essentieel voor militaire operaties. Het bekendste Duitse weerstation dat nog relatief intact is, heet *Haudegen*, bij Rijpfjord op Nordaustlandet.

Beluga’s bij D’Arodesbreen

Terug aan boord varen we verder de Krossfjord in. Opeens klinkt er geroep op het dek: Beluga’s! We zien ze aan de kustlijn zwemmen – glanzend wit, met ronde ruggen die opduiken in het water. Ze blijven dicht bij de oever en zijn lastig te zien, maar het blijft bijzonder.

Beluga’s bij D’Arodesbreen

We liggen bij de D’Arodesbreen, een gletsjer die niet meer tot in zee reikt. Toch is het een indrukwekkende plek, zeker met deze onverwachte ontmoeting met de witte walvissen. Een prachtige afsluiter van de dag.

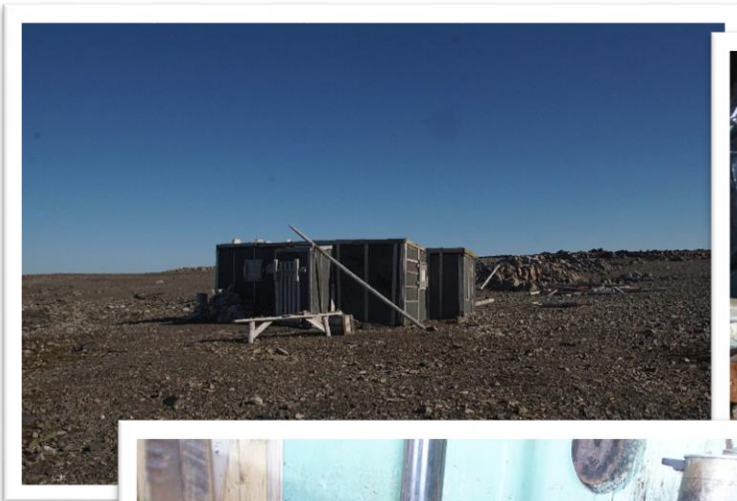
Reisdag 5 – Grahukén, geschiedenis en een woeste nacht op zee

Na het ontbijt blijkt dat we al behoorlijk noordelijk zijn, ergens halverwege de *Woodfjord*. De temperatuur is opvallend mild vandaag – zelfs warm. We maken een landing bij *Grahukén*,

een plek waar opnieuw geschiedenis tot leven komt. Tussen het ruige landschap en de kale vlaktes staat daar een hut, verweerd door de tijd maar vol verhalen.

De hut van Christiane Ritter

Grahuken is traditioneel het gebied van Noorse trappers. Veel van de oude hutten zijn verloren gegaan, vooral tijdens de Tweede Wereldoorlog. Maar één hut heeft het overleefd – die van *Christiane Ritter*. Tussen 1934 en 1935 overwinterde ze hier samen met haar man *Hermann Ritter* en de Noorse trapper *Karl Nikolaisen*.

De hut van Christiane Ritter

Christiane kwam niet uit het soort omgeving dat je in de poolnacht verwacht. Ze was een vrouw van stand, gewend aan luxe diners met porselein en verfijnde gerechten. Maar haar man zocht avontuur, en dat bracht hen samen naar dit verlaten stukje wereld. De oorspronkelijke hut was gebouwd in 1928, en Christiane vond hem al snel te klein – dus werd er een stuk bij gebouwd.

In het begin kon ze maar moeilijk aarden. De eenzaamheid, de kou, het minimalistische leven – het was allemaal te veel. Maar naarmate de maanden verstreken, veranderde haar blik. Ze werd zelfredzaam, vond rust in de stilte, en begon de ruige schoonheid van het landschap te waarderen. Haar ervaringen schreef ze later op in het prachtige boek *Een vrouw in de poolnacht* – een aanrader voor wie Spitsbergen in z'n ziel wil begrijpen.

Het landschap rondom Grahuken voelt haast als een woestijn. De bodem is droog en schraal; vegetatie is schaars. Alleen het meest taaie groen weet hier te overleven. Het contrast met eerdere plekken die we bezochten, maakt het stil en indrukwekkend.

Een ijsbeer verstoort de planning

Tijdens de lunch waarschuwt de kapitein ons al: de zee wordt onrustig vanavond. Alles aan boord wordt vastgezet. Netten worden gespannen in de gangen voor het geval er iets omvalt. Toch wordt er nog een landing gepland bij *Mosselbukta*, waar twee hutten staan.

Maar onderweg zien we een ijsbeer. Op afstand kunnen we hem een tijd volgen. Hij loopt traag langs de kustlijn en lijkt weinig van ons aan te trekken. Wat een schitterend moment – elke ontmoeting met deze koning van het Arctisch gebied blijft magisch. Maar de landing wordt meteen geannuleerd, voor ieders veiligheid.

Omdat de excursie vervalt, besluit de kapitein om direct door te varen, nog voor het avondeten, richting de *Hinlopenstraat*. De

Een ijsbeer aan wal verstoort de planning

bedoeling is om *Nordautlandet* rond te varen – een ambitieuze koers, maar de weersvoorspelling is pittig.

Een wilde nacht

Zodra we de open zee naderen, neemt de wind fors toe. Windkracht 6 tot 7 blaast ons tegemoet. Alles kraakt, het schip deint heftig. Ik besluit meteen naar bed te gaan, een goed besluit blijkt later – niet eten blijkt een gouden tip in dit soort omstandigheden.

Bijna iedereen aan boord is zeeziek. Overal worden kots zakjes opgehaald, mensen liggen plat in hun hut. Ik voel me nog redelijk, maar durf nauwelijks te bewegen. Het schip bonkt, kraakt en slingert als een speelbal over het water. De nacht is lang, onrustig, en bijna surrealistisch. Dit is het ruige noorden op z'n puurst.

Reisdag 6 – Storm overleefd, walvissen gespot en geschiedenis herbeleefd

Na een heftig rollende nacht op zee, krijgen we bij het ontbijt het volledige verhaal te horen: we zijn beland in een storm met windkracht 8 en golven tot wel 5 à 6 meter hoog. Geen wonder dat bijna iedereen gisteravond plat moest. Ondanks het zeeziek zijn kunnen de meesten er nu toch om lachen – alsof het erbij hoort, zo'n échte poolervaring.

Gelukkig besloot de kapitein rond 01.00 uur al om een veilige baai op te zoeken. Zo konden we beschut de nacht doorkomen, ergens bij de noordkust van *Nordautlandet*. En als je dan toch al daar bent... dan ga je natuurlijk aan land.

Eerste stappen op Nordaustlandet – Chermsideøya

Onze eerste landing op *Nordaustlandet* is bij *Chermsideøya*, een klein eiland van zo'n 14 km². De naam is een eerbetoon aan *Herbert Chermside*, een Brits generaal en voormalig gouverneur van Queensland (Australië), die in 1873 met een expeditie naar Spitsbergen trok. Het eiland is kaal en ruig, maar zit vol verhalen. We treffen *geoglifyenaan* – stenen die gelegd zijn ter herinnering aan historische gebeurtenissen.

Eén ervan komt van de Russische ijsbreker *Krassin*, die in 1928 het team van het Italiaanse luchtschip *Italia* redde. De rode draad van onze reis – het verhaal van *Umberto Nobile* – duikt hier weer op. Alsof zijn geest met ons meereist.

Geoglifyen ter herinnering aan de historische gebeurtenissen

De 'echte' Noordkaap

Net voor de lunch varen we langs een bijzonder punt: de *Noordkaap van Nordaustlandet*. Technisch gezien is dit zelfs noordelijker dan de beroemde Noordkaap op het vasteland van Noorwegen – misschien wel de echte Noordkaap dus. Een grappige gedachte, zeker voor wie al eens op dat andere punt heeft gestaan.

Blauwe Vinvissen – onverwacht spektakel

Na de lunch zit ik boven aan dek, even mijn reisverslag bij te werken, als ik merk dat de motor langzamer gaat. Iets is er gaande. Buiten hoor ik opgewonden stemmen: er is een walvis gezien!

Twee enorme Blauwe Vinvissen

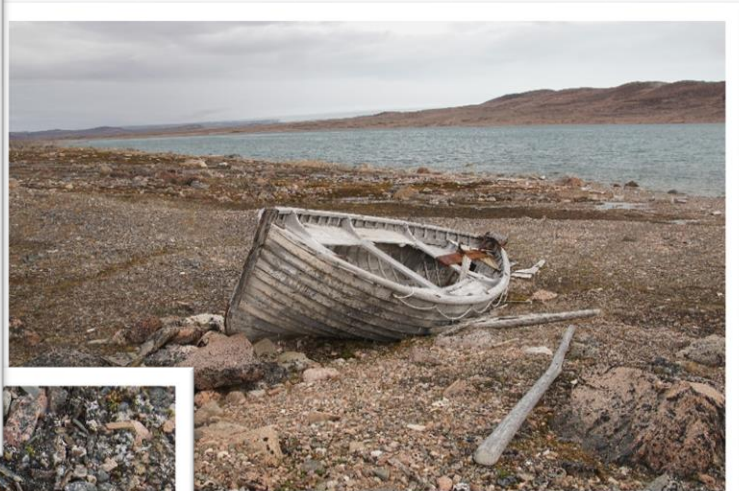
Voor onze ogen verschijnen twee enorme walvissen – een grote en een kleinere. Moeder en kalf. En dan het ongelooflijke nieuws van de expeditieleiding: het zijn *Blauwe Vinvissen*! Een magisch moment. De zee is stil, de dieren bewegen kalm, majestueus. Het is zeldzaam om ze zo dichtbij te zien. Dit zijn van die momenten die je voor altijd bijblijven.

Avondlanding bij Haudegen – de laatste Duitse capitulatie

Om 21.00 uur maken we nog een landing in *Wordiebukta*, aan de oostkant van *Rijpfjorden*. Deze plek is niet alleen indrukwekkend door haar natuurlijke schoonheid, maar ook door haar geschiedenis. Hier stond het Duitse weerstation *Haudegen*, actief tijdens de laatste fase van de Tweede Wereldoorlog.

De baai is genoemd naar *Sir James Mann Wordie*, een Britse geoloog en schoolvriend van *Ernest Shackleton*. Wordie reisde mee op de beroemde *Endurance*-expeditie (1914–1916) en bezocht Spitsbergen meerdere keren in de jaren daarna.

We bezoeken het weerstation met de hele groep. Het is verrassend goed bewaard gebleven; het dak is zelfs recent hersteld door de *Sysselmannen*. Daarna splitsen we: een groep blijft bij het station, de andere – waar ik bij zit – klimt naar een uitkijkpost op een heuvel. De klim is pittig, maar het uitzicht is het dubbel en dwars waard: een weids panorama over de rivierdelta, en in de verte de immense gletsjers *Vestfonna* en *Austfonna*.

Het verhaal van Haudegen

“Het verhaal van Haudegen

Het station werd in september 1944 opgericht door de Duitsers onder leiding van Wilhelm Dege. Het weerstation bleef zelfs ná de oorlog operationeel – zo afgelegen lag het. Uiteindelijk waren de mannen van Haudegen de laatste Duitse troepen die officieel capituleerden: pas op 3 september 1945. Een Noors schip pikte hen op en bracht hen terug naar de bewoonde wereld.”

We keren pas om 23.30 uur terug aan boord. Het schip vaart langzaam het fjord uit, terwijl de middernachtzon de kust van Nordaustlandet in gouden licht hult. Wat een dag. Van storm naar stilte, van walvissen naar wereldoorlogen. Spitsbergen is rauw, rijk en onvergetelijk.

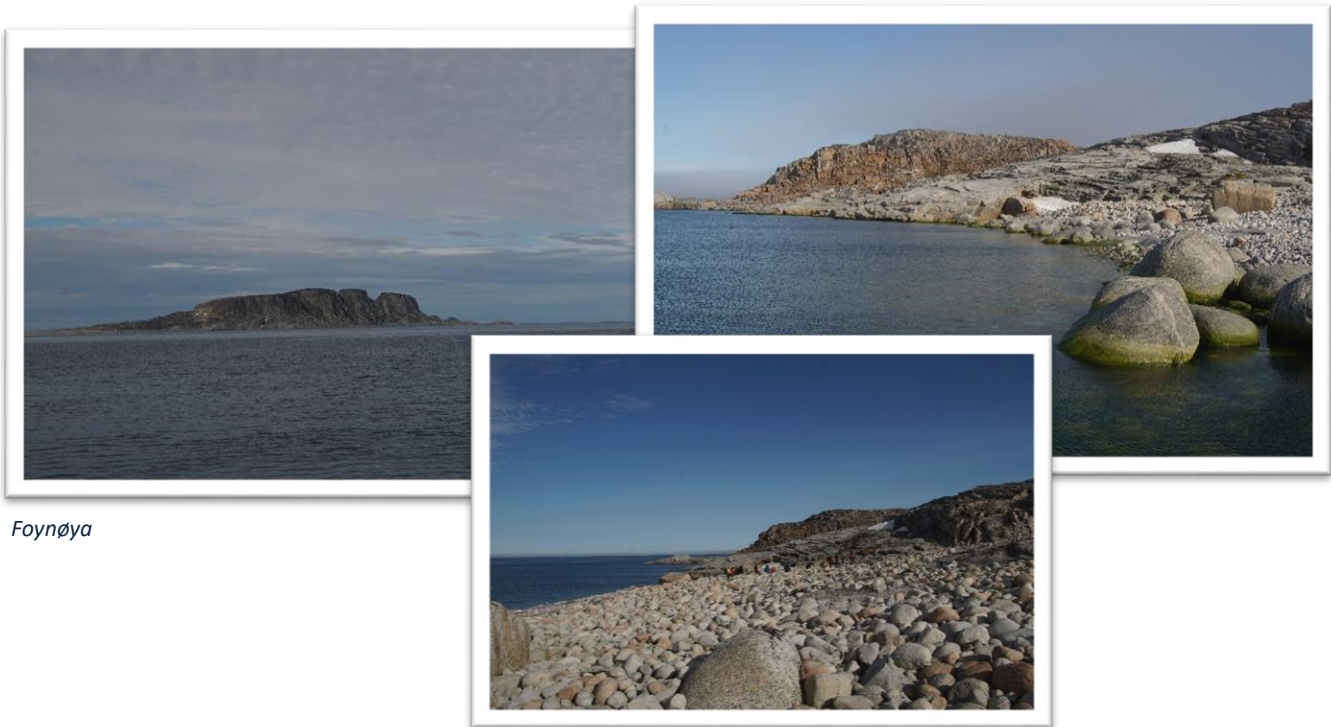
Reisdag 7 – Koude wind, ruige rotsen en de schaduw van Nobile

Het is koud vanmorgen. Niet zomaar koud, maar die venijnige, ijzige wind die rechtstreeks van de ijskappen komt, snijdt door je jas heen. Je voelt direct dat we weer op open zee zijn, in het hart van het noordpoolgebied. De lucht is grijs, de wind hard – en we gaan aan land op Foyndøya.

Foyndøya is niet veel meer dan een verzameling grillige rotsen in een kille zee. Maar het is ook een plek waar het verleden tastbaar wordt. De naam van het eiland is een eerbetoon aan Svend Foyn, een Noorse ondernemer die een harpoen met explosieve punt uitvond. Dankzij hem – of ondanks hem – werd de walvisvaart vele malen dodelijker voor de dieren, maar economisch winstgevender voor Noorwegen.

Wat *Foyndøya* vooral bijzonder maakt, is haar connectie met de tragische terugkeer van Umberto Nobile na de ramp met het luchtschip *Italia*. Niet ver van dit eiland crashte de zeppelin op het kruiende ijs. De overlevenden bivakkeerden wekenlang op de ijsschotsen, wachtend op hulp. Op een bepaald moment kwam het drijvende ijs gevaarlijk dicht bij *Foyndøya* en drie mannen waagden de oversteek naar het eiland – onder hen de Nederlander Sjef van Dongen en de Italiaan Gennaro Sora.

Wat volgde was een verhaal van afzien en overleven. Door slecht ijs en verloren proviand kwamen ze zelf in nood. Ze zaten dagenlang vast op dit kale eiland. Het werd zó nijpend dat ze zelfs een van hun eigen sledehonden moesten opeten. Uiteindelijk werden ze op 13 juli 1928 gered door een Zweeds vliegtuig.

Foyndøya

De tocht is geen wandeling maar klauteren – over rotsblokken, door kloven, langs grillige stenen en diepe breuklijnen. Het landschap is kaal, dor en prachtig. Geen planten, alleen wat korstmossen die zich als laatste leven vasthouden aan de steen.

Er hangt een zware stilte over het eiland. Alsof de verhalen van toen nog in de rotsen liggen opgeslagen. We zien nauwelijks dieren, enkel wat sterns die over ons heen cirkelen. En dan, tussen de stenen: oude botten van een ijsbeer. Een kleine herinnering aan de wildernis die hier regeert.

Van Dongenbukta – ode aan een Nederlandse held

Na het middaguur varen we verder langs de oostkust van Nordaustlandet, richting een plek met een bijzondere naam: Van Dongenbukta. Een baai vernoemd naar Sjef van Dongen, de Nederlandse poolheld die tijdens de Nobile-expeditie zijn leven riskeerde om anderen te redden.

De baai ligt tussen de Leighbreen en Nordmarka, vlakbij de landtong Kapp Laura. Het is een indrukwekkend gezicht: een stuk ijskap komt hier recht naar beneden in zee. De crew besluit om gletsjerijs te gaan 'vissen' – niet zomaar even scheppen, nee, het reserve bootje moet zelfs te water worden gelaten om dichtbij te kunnen komen.

En uiteindelijk, met veel zorg en koude handen, lukt het: we krijgen een brok vers Arctisch gletsjerijs aan boord. Puur, kraakhelder, eeuwenoud ijs. Ijs dat knettert in je glas alsof het z'n geschiedenis nog wil vertellen.

Reisdag 8 – Ijsberen, ivoormeeuwen en gletsjermuren

De ochtend begint indrukwekkend. We varen langs de machtige Bråsvellbreen, een immense gletsjer aan de oostkust van Nordaustlandet, in het gebied dat Harald V-land wordt genoemd. De naam 'Bråsvell' betekent letterlijk 'plotselinge uitbarsting' – en verwijst naar de spectaculaire gletsjeruitbreiding die in 1938 werd ontdekt. Toen bleek de gletsjertong wel tien kilometer ver in zee te steken.

Het weer zit mee – helder, met die typische koude blauwgrijze tint over het water. Overal drijven ijsbergen.

Sommige zijn plat, anderen grillig, als gebeeldhouwde kunstwerken. Smeltwatervallen storten vanaf het gletsjerfront in zee. Op het ijs rusten hier en daar baardrobber, ogenschoonlijk onaangedaan door onze aanwezigheid.

Smeltwater van de Bråsvellbreen stort naar beneden

Ijsbeer voedt zich met zijn prooi

Dan, een bijzonder moment: een walrus ligt op een groot ijschots. Kalmpjes, bijna majestueus. En alsof dat nog niet genoeg is, roept het expeditieteam opgewonden dat ze een ijsbeer gespot hebben. Helaas ziet niemand hem behalve de crew – de beer duikt het water in en is snel uit het zicht verdwenen. Maar we worden beloond: verderop zien we wéér een ijsbeer, deze keer wel heel duidelijk. Hij zit bij een prooi, vermoedelijk een zeehond, en is aan het eten. We naderen langzaam, het ijs knarst onder de boot terwijl we dichterbij komen. De beer kijkt af en toe op, maar keert dan weer terug naar zijn maaltijd. Een betoverend beeld van kracht en rust in één.

Fossielenjacht in Vibebukta

Na de lunch maken we een landing bij Vibebukta, een beschutte baai vernoemd naar de Noorse hydroloog Andreas Vibe (1801–1860). Het gebied staat bekend om zijn fossielenrijke gesteente, en we gaan op zoek. Ik sluit me aan bij de langzame groep en we speuren tussen de stenen. We vinden wel wat – schelpen, vormen – maar het zijn geen spectaculaire vondsten. Toch is het een fascinerend idee dat deze stenen ooit zeebodems waren, miljoenen jaren geleden.

Het weer blijft stabiel – grijs, kil en kalm. We keren rustig terug naar de zodiacs.

Een late ontmoeting met de walrussen van Torrellneset

Aan het einde van de dag kondigt de expeditieleiding nog een landing aan: Torrellneset, een klassieke rustplaats voor walrussen. De spanning stijgt. We weten dat er vaak grote aantallen liggen. En inderdaad – zodra we in de buurt zijn, turen we met de verrekijker over het strand. Tussen de lage mistflarden zien we ze: zeker 50 tot 100 walrussen, samengepakt op het strand.

Maar er zijn veel moeders met jongen en de dieren zijn onrustig. De expeditieleider maakt de verstandige keuze: **geen landing**. Te veel verstoring

zou de jonge dieren in gevaar kunnen brengen. Jammer voor ons, maar de juiste beslissing. Door de verrekijker kunnen we ze goed observeren – grote slagstanden, opbollende lichamen, een traag bewegend tapijt van blubber en snuivende neuzen.

Walrussen bij Torrellneset

De avond valt. Het schip keert langzaam terug naar open zee. Wat een dag – ijsberen, walrussen, fossielen, en een muur van gletsjerijs. De stilte aan boord zegt alles.

Reisdag 9 – Fjorden, bloemen en vogels op de klif

We ontwaken in de indrukwekkende Lomfjorden, een lang en diep fjord aan de oostkust van Spitsbergen, in de Hinlopenstraat. Het landschap is groots en verlaten. Stilte en kou heersen hier. Om kwart over negen gaan we aan land. De groep wordt zoals gebruikelijk in drieën gesplitst.

Ik sluit me aan bij de middengroep. En wat een keuze! De wandeling is adembenemend. Overall om ons heen hoge pieken, gletsjertongen in de verte en uitgestrekte vergezichten over het fjord.

Langs het pad spotten we typische Arctische flora: Kompasplant, Spitsbergenpapaver, zwavelkleurige boterbloemen en witte steenbreek. Het zijn taaie planten, klein maar kleurrijk, die zich vastklampen aan de stenige bodem.

Flora Spitsbergen

Onderweg zien we ook vier rendieren die loom grazen op de schaars begroeide hellingen. Behalve dat is het vrij rustig qua fauna. De afdaling is lang en op sommige stukken wat lastig, waardoor we uiteindelijk te laat terug zijn voor de lunch – maar niemand klaagt. Wat een ochtend!

Tijdens de lunch komt de expeditieleider met de mededeling dat er een nieuwe storm op komst is – nog heviger dan de vorige. De Hinlopenstraat, waar we ons bevinden, ligt recht in de baan van die wind.

Om het schip en de passagiers te ontzien, besluit de kapitein vanmiddag geen landing te doen, maar een zogenaamde “cruise-by” bij de beroemde vogelklif van Alkefjellet.

Alkefjellet – het vogelimperium

Alkefjellet ligt niet ver van onze ankerplek en is een van de bekendste vogelkliffen van Spitsbergen. Op het hoogtepunt broeden er naar schatting 60.000 paren dikbekzeekoeten. Het is een drukte van jewelste: een enorme, gonzende massa van vogels in de lucht, op de rotsen, op het water. Dikbekzeekoeten cirkelen en krijsen, ouders en jongen dobberen op het water – de jongen zijn inmiddels uit het nest en blijven nu een tijd met hun vader op zee. Een indrukwekkend schouwspel van leven, samenwerking en instinct. Een poolvos laat zich vandaag helaas niet zien, al hoopten we stiekem op een glimp tussen de rotsen.

Na ons bezoek aan Alkefjellet besluit de kapitein wijselijk om een beschutte fjord in te varen, ergens anders in het Lomfjorden-gebied, om de aankomende storm te ontwijken. De vorige keer ging het er heftig aan toe – dat wil niemand herhalen.

Reisdag 10 – De zoektocht naar een meer en opruimen op het strand

De ochtend begint met een landing bij Freken, gelegen in de Lomfjorden. Freken is een berg aan de noordkant, in de zuidwestelijke punt van het fjord. Het is vernoemd naar een van de wolven van Odin – een naam die kracht en mysterie ademt.

Vandaag maken we een wandeling naar een klein meer. Het terrein is relatief gemakkelijk begaanbaar, met hier en daar kleine steentjes, wat lichte stijgingen en afdalingen. Het uitzicht is prachtig, met de bergen die steil omhoog rijzen en het stille water dat reflecteert in het zonlicht.

We verkennen het gebied rustig en genieten van het moment en de natuur.

Na de wandeling besluiten we de andere groep te helpen met een groot vissersnet dat ze tegenkwamen. Het was diep ingegraven in de grond, maar met wat teamwork krijgen we het eruit. Het is een onverwachte taak, maar het zorgt voor wat afwisseling en een gevoel van voldoening.

Afval opruimen en het Citizen Science Project

Na de lunch slaat het weer ineens om. De wind steekt op en de lucht ziet er somberder uit. Er wordt een presentatie over afval gegeven en het Citizen Science Project, waar we allemaal actief aan bijdragen. Het idee is om de natuur schoon te houden en tegelijkertijd wetenschappelijk waardevolle data te verzamelen. Het project krijgt extra nadruk, en we worden aangemoedigd om zodiacs te laden en naar een stukje strand te gaan om afval op te ruimen.

Met handschoenen en zakken in de hand, maken we een klein avontuur van het opruimen. Wat we vinden wordt zorgvuldig geteld en gewogen. Het voelt goed om iets concreets bij te dragen aan het behoud van dit ongerepte stukje natuur. Ondanks het koudere weer, komt de groep goed in actie en haalt weer wat afval van de stranden.

Afval opruimen

De Hinlopenstraat en stormvooruitzichten

De sfeer verandert echter als we later te horen krijgen dat de route die we hadden gepland niet door kan gaan. De kapitein meldt tijdens de avondbespreking dat we niet rondom zullen varen, maar terug naar het noorden gaan via de Hinlopenstraat. Er wordt voorspeld dat er de komende week een storm zal trekken, met windkracht 6 tot 8, en dat de Hinlopenstraat en net daaronder bijzonder zwaar weer zullen ervaren.

We zullen nu proberen uit te komen in de Bellsund.

De aankondiging valt zwaar bij sommige mensen. Het blijft een vreemd gevoel – je hebt de verwachtingen, maar de natuur kan niet gemanipuleerd worden. De storm is onvermijdelijk, en iedereen begrijpt het wel, ondanks de teleurstelling.

Reisdag 11 – Een ontmoeting met een hongerige ijsbeer en zeilen hijsen

De dag begint met een geplande landing bij Bodleybukta in de Wahlenbergfjorden. Gisteravond zijn we overgestoken vanuit de Lomfjorden, en ondanks wat golven hebben we de overtocht goed doorstaan. Bodleybukta is vernoemd naar Sir Thomas Bodley, de oprichter van de beroemde Bodleian Bibliotheek aan de Universiteit van Oxford. Interessant is dat tijdens de Tweede Wereldoorlog, mensen vanuit het weerstation Haudegen via de ijskap hierheen vluchtten om aan de vijand te ontsnappen. Ze moesten dit te voet doen!

De Wahlenbergbreen

Vandaag zijn wij de eerste groep die de zodiac in stapt, terwijl de gidsen al aan land zijn. Maar voordat iedereen is uitgestapt uit de zodiac, gebeurt het onverwachte: we zien een ijsbeer! Niemand had hem gezien en blijkbaar was hij verstopt achter een richel. Pas toen we dichterbij kwamen, werd hij wakker en kwam nieuwsgierig kijken. Het blijkt een magere, hongerige beer te zijn – altijd een gevaarlijke situatie. De expeditieleiding reageert snel: luchtpistolen worden klaar gehouden, en het geweer wordt in positie gebracht. Gelukkig blijft de beer op afstand en komt niet dichterbij.

Omdat we direct contact hadden met de beer, wordt er besloten de landing af te blazen. We keren met de zodiac snel terug aan boord, en gelukkig blijft de beer liggen. We maken nog een korte cruise met de zodiacs om de beer van een veilige afstand goed te observeren. Later krijgen we van de gids een interessante lezing over ijsberen – een perfecte gelegenheid om meer over deze iconen van de Arctische natuur te leren.

De Antigua met gehesen zeilen

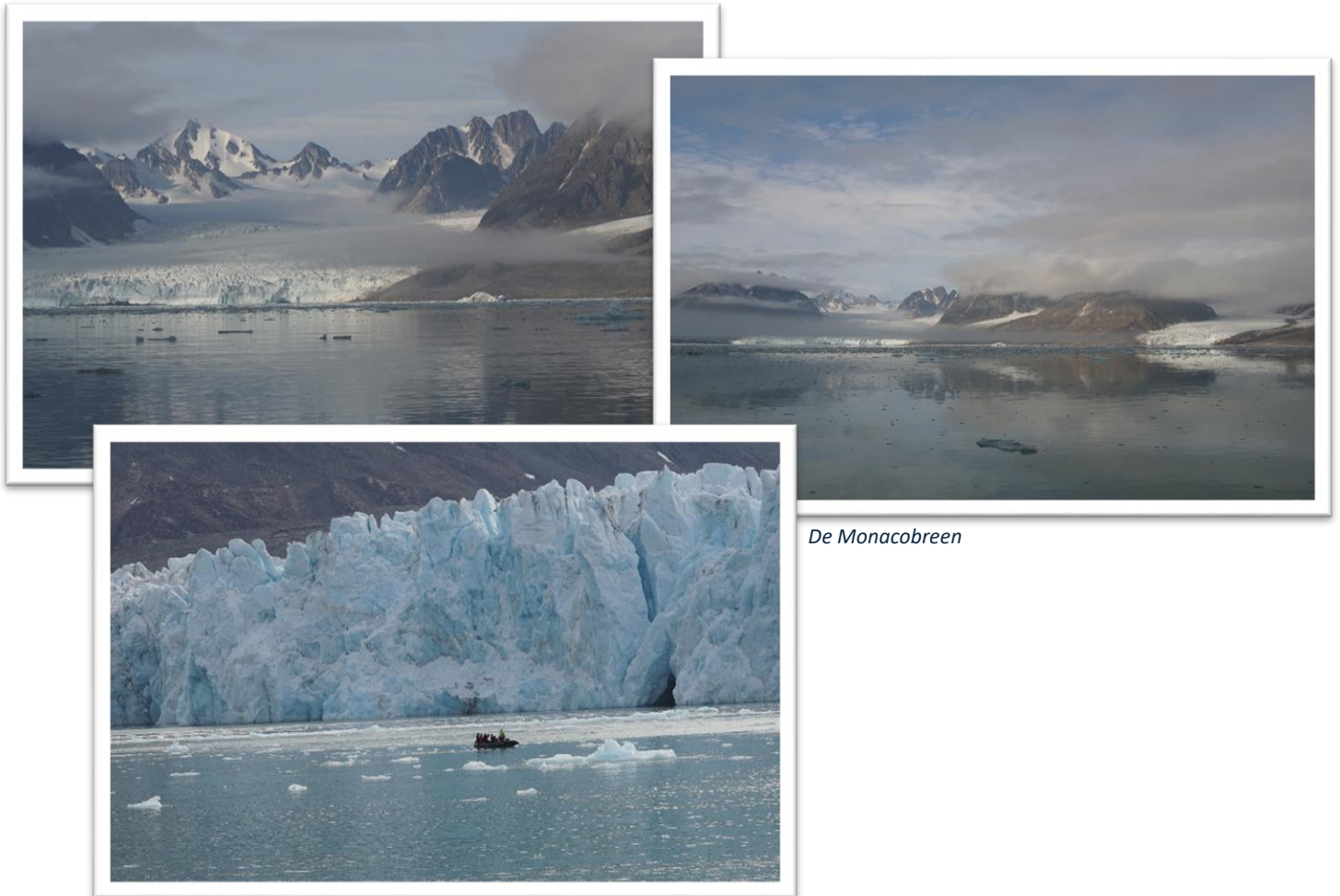
Terwijl we genieten van de lunch, krijgt iedereen het nieuws dat we de zeilen gaan hijsen. Het wordt een gezamenlijke activiteit, en hulp wordt zeer gewaardeerd. Dus gaan we allemaal meehelpen! Er worden 9 zeilen gehesen, en het is een prachtig gezicht om het schip zo in volle vaart te zien.

Reisdag 12 – Zodiaccruise bij de Monacobreen en landing bij Mushamna

Vandaag beginnen we de dag met een zodiaccruise in de Liefdefjorden. We varen richting de Monacobreen, een indrukwekkende gletsjer, die nu uit twee gletsjers bestaat. In 2014 waren beide gletsjers zoveel terug getrokken dat ze van elkaar gescheiden waren, en nu is het goed

te zien hoe de moraine en de halvering in dikte van de gletsjers zich hebben ontwikkeld. De rechtse gletsjer is nu zo ver teruggetrokken dat deze niet meer als zeegletsjer kan worden beschouwd – de gletsjer is bijna tot op de grond gekomen.

De zodiaccruise wordt georganiseerd op basis van de kajuitindeling: de mensen aan

De Monacobreen

bakboord mogen eerst aan boord van de zodiac, en na 1 uur en 15 minuten is het de beurt aan degenen aan stuurboord. Het is een fascinerende ervaring, want er is veel activiteit en afkalving van de gletsjer te zien. Voordat we daadwerkelijk de gletsjer bereiken, kunnen we vanaf het schip in de verte al vijf baardrobben spotten.

De Monacobreen is vernoemd naar Prince Albert I van Monaco, een Schotse ontdekkingsreiziger en poolreiziger. Dr. William S. Bruce, lid van de expeditie van de prins in 1899, heeft waarschijnlijk deze gletsjer zijn naam gegeven. Het is altijd bijzonder om op zulke historische plekken te zijn, met een rijke achtergrond aan ontdekkingen en avontuur.

Vervolg naar de Woodfjorden en landing bij Mushamna

Na de zodiaccruise varen we verder richting de Woodfjorden, en maken een landing bij Mushamna in het noordelijke deel van de fjord. Deze baai is vrij beschut, waardoor grote schepen er niet gemakkelijk kunnen komen.

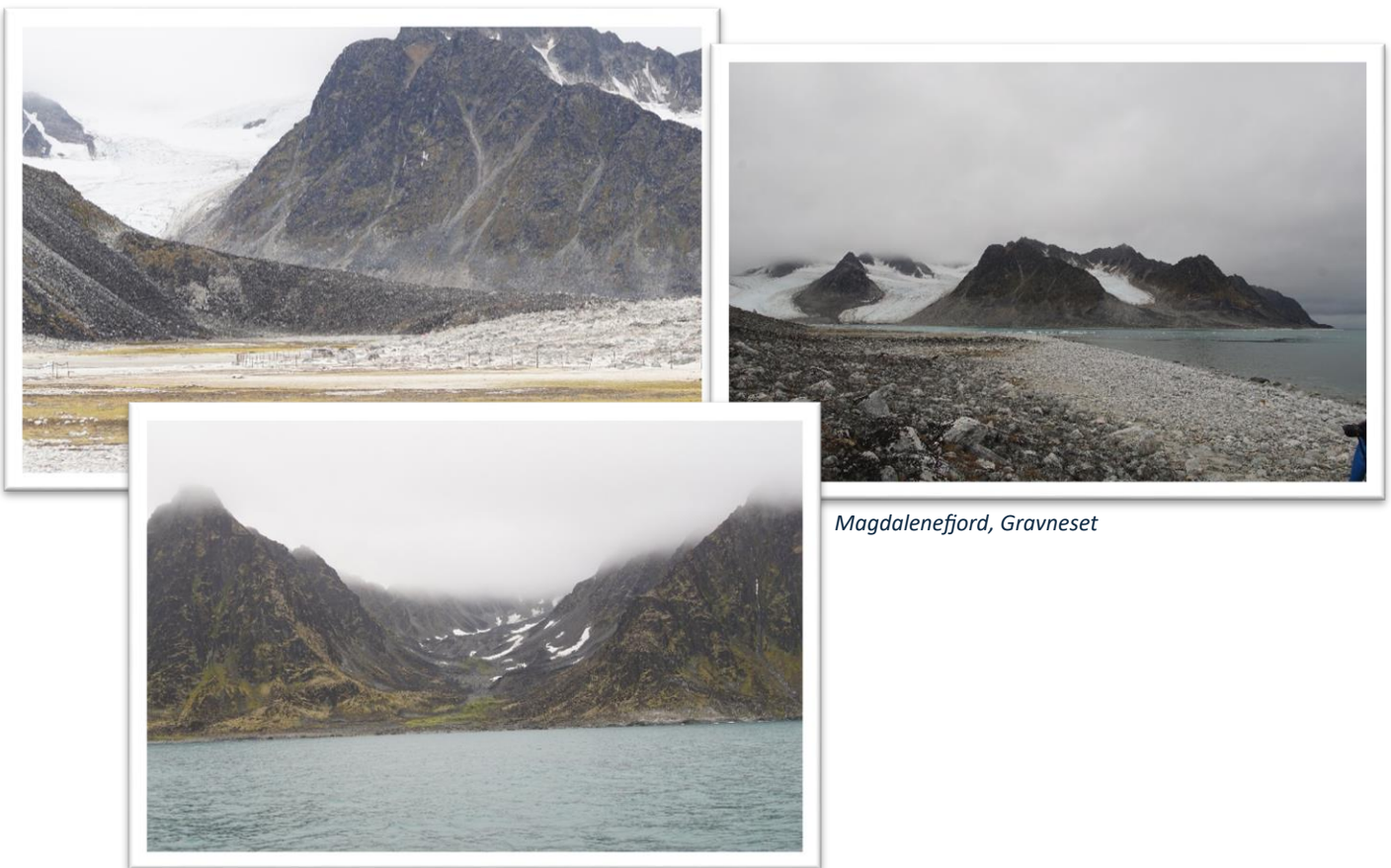
Mushamna heeft zijn oorsprong in de Nederlandse naam "Muyshaven", gegeven in 1662.

Reisdag 13 - Landing bij Gravneset en Polar Plunge

Vandaag is er wederom een wijziging in de planning. In plaats van de landing bij Smeerenburg op Amsterdameiland, heeft de expeditieleider besloten om naar Magdalenefjord te varen, verder naar het zuiden, om zo de nachtelijke oversteek naar de Bellsund voor te bereiden. We maken een landing bij Gravneset.

Magdalenefjord is ongeveer 10 km landinwaarts en 2-3 kilometer breed. Het fjord is vaak het hele jaar door open omdat de warme golfstroom ervoor zorgt dat het niet vaak dichtvriest. De baai Trinityhamna, afgeschermd door het schiereiland Gravneset, was een veelgebruikte natuurlijke haven voor walvisvaarders in de 17e eeuw. Het gebied heeft een rijk verleden, maar door de voortdurende bezoeken van toeristen zijn de graven en overblijfselen helaas erg beschadigd en geplunderd. De permafrost en de aanwezigheid van ijsberen hebben verder bijgedragen aan de afbraak van de site. Daarom is het gebied afgeschermd voor verder toeristisch bezoek.

De graven bij Gravneset is de begraafplaats van ongeveer 130 walvisvaarders. Verder zijn er restanten te vinden van de kookpotten. Typische overblijfselen van de walvisvaart. Deze potten werden gebruikt om walvisblubber te koken.

Magdalenefjord, Gravneset

Polar Plunge

Na de wandeling is het tijd voor de polar plunge, waar zes moedige avonturiers zich inschrijven om in het ijskoude water van de fjord te duiken. Ik ben één van de zes en besluit de uitdaging aan te gaan. Het is ongelooflijk koud, maar het voelt fantastisch om deze ervaring te delen, zelfs als we rillen van de kou bij het terugkeren naar het schip.

Terug aan boord wordt tijdens de lunch bekendgemaakt dat er vanmiddag geen landing meer zal plaatsvinden. In plaats daarvan varen we verder richting Bellsund, in de hoop daar morgenochtend te kunnen landen. Het programma voor de middag omvat een presentatie van foto's en een lezing.

Reisdag 14 - Landing bij Ingeborgfjellet en Berzeliusdalen

Vandaag zijn we goed aangekomen in de Bellsund en maken we onze eerste landing op Ingeborgfjellet. Dit is een prachtig gebied met groene heuvels, veel vogels en de mogelijkheid om rendieren en vossen te spotten. Helaas zijn de Kleine Alken al vertrokken, dus die zien we niet, maar de rest van de natuur maakt veel goed.

Rendieren bij Ingeborgfjellet

Uitzicht op Ingeborgfjellet

Ingeborgfjellet is een berg met een hoogste piek van 714 meter en ligt tussen de Fridtjovbreen en de Bellsund. Tijdens de wandeling komen we dicht bij de rendieren en zien we er in totaal ongeveer 30. We hebben het geluk om een poolvos heel goed te zien, wat een

mooie toevoeging is aan onze tocht. Het is een rustige, gemoedelijke wandeling, waarin we genieten van de natuur en het uitzicht.

Na de wandeling in Ingeborgfjellet vertrekken we verder richting Berzeliusdalen, een 16 km lange vallei in de Van Mijenfjorden. We wandelen in een rustig tempo naar de moraine en klauteren naar boven. Het uitzicht vanaf de top is prachtig, we hebben een mooi zicht op de Fridtjovbreen. Deze gletsjer heb ik eerder ook met de Noorderlicht bezocht, dus het is mooi om er weer naar te kijken vanuit een ander perspectief.

Berzeliusdalen is echt indrukwekkend. Nadat we boven zijn, lopen we in een boog over de toendra terug naar het strand. Het terrein is soms drassig, en we zakken af en toe weg in de modder, maar het is een leuke tocht. Onderweg verzamelen we veel afval dat we mee naar het schip nemen om bij te dragen aan de Citizen Science en het behoud van de natuur.

Captain's Dinner

Na deze mooie dag is het tijd voor het Captain's Dinner. We moeten in onze kajuiten blijven, aangezien we iets te vroeg terug zijn. De eetzaal is feestelijk versierd en er liggen menu's op

tafel. De kapitein bedankt zijn personeel en ons, de gasten, voor de fijne reis. Het is een gezellige avond, maar na een lange dag gaan we op een gegeven moment naar bed, klaar voor de volgende avonturen.

Reisdag 15 - Fleur-de-Lis Baai, Bamsebu en Recherchebreen

Deze ochtend liggen we bij de Fleur-de-Lis Baai, een 700 meter wijde baai tussen Sterneckøya en Ahlstrandodden in het noorden, en Pitnerodden in het zuiden, aan het uiteinde van de Van Keulenfjord. De baai is vernoemd naar de jacht van Prins Henry of Bourbon, Fleur de Lys, die hij gebruikte voor een expeditie naar Spitsbergen in 1891-92.

We maken een wandeling voor de mensen die een snelle of middelwandeling willen doen. We wandelen vanuit de baai naar Bamsebu, via de toendra. Tijdens de wandeling passeren we drie oude walvisvaartboten die in de baai liggen. Het idee om in zulke open boten naar walvissen te zoeken in deze omgeving lijkt me behoorlijk koud, maar het is fascinerend om de boten zelf te zien. We lopen omhoog langs een wand met kleine fossielen en mosselbanken, en het uitzicht over de twee valleien is adembenemend.

Bovenop houden we 10 minuten stilte om te genieten van het uitzicht.

Oude walvisvaartboten

Een beetje verder naar beneden hebben we een mooie ontmoeting met rendieren. We zien vijf rendieren in de verte, waarvan eentje nieuwsgierig naar ons toekomt. Uiteindelijk komen ze allemaal naar ons toe, wat een geweldige ervaring is. We vervolgen onze weg via de toendra naar het strand van Bamsebu, waar we overblijfselen en skeletten vinden van Beluga's die hier in de jaren 30 werden afgemaakt door de Noren. Deze walvisvaarders jaagden uitsluitend op Beluga's, en er liggen nog steeds duizenden botten verspreid over het gebied. Er is een grove telling gedaan in 1977, en men schatte het aantal afgeslachte walvissen op 500.

Recherchebreen en Recherchefjord

Recherchebreen

In de middag varen we naar de Recherchebreen in de Recherchefjorden, een prachtige gletsjer die bijzonder is vanwege de lagune die ervoor ligt. Michelle heeft het volgende plan: de eerste groep aan bakboord gaat een uur wandelen in de lagune, terwijl de andere groep een zodiaccruise maakt langs het gletsjerfront. Daarna wisselen we de groepen om.

De wandeling door de lagune is relatief kort, maar het is interessant om de gestrand ijsbergen te zien. De zodiaccruise is echter een hoogtepunt. We varen langs de verschillende ijsbergen en kunnen het

gletsjerfront goed zien. Helaas kalft de gletsjer niet af, maar het uitzicht is indrukwekkend. De cruise biedt een uniek perspectief op de gletsjer en zijn omgeving.

Na de zodiaccruise keren we terug aan boord en blijven liggen bij de Recherchebreen. We gaan rond half 10 naar bed, maar horen wat gestommel. Ik klim uiteindelijk naar mijn bed en kijk door het kleine raampje, waar ik opeens Beluga's zie!

We zien de Beluga's goed en het zijn er een stuk of 15. Het is makkelijk om ze te filmen, maar in de haast ben ik mijn fotocamera vergeten, wat jammer is, maar de herinnering blijft.

Reisdag 16 - Barentsburg, Alkhornet en Terug naar Longyearbyen

Deze ochtend liggen we aan de kade in Barentsburg. Het is alweer 10 jaar geleden dat ik hier was en wat is er veel veranderd! Er is veel opgeknapt en het dorp lijkt zich nu echt te richten op het toerisme. Het museum zit nu in het voormalige gouverneursgebouw en is goed gerenoveerd. Ook het hotel is opgeknapt en de mensen die werken in de toeristische sector spreken goed Engels. Er is zelfs een souvenirwinkel geopend. Direct tegenover het hotel is een bar/restaurant waar eerder helemaal niks was. Verder zijn enkele gebouwen opnieuw bekleed met kleurige panelen, wat de stad een frisse uitstraling geeft.

Barentsburg ligt in de Grønfjorden, een fjord die sinds de 17e eeuw een natuurlijke haven biedt voor scheepvaart. Dit gebied werd oorspronkelijk gebruikt voor walvisvangst, maar al snel werd het vooral bekend vanwege de kolenmijnbouw. De Noren begonnen in 1912 met de mijnbouw in Barentsburg. In 1920 kocht het Nederlandse bedrijf NeSpiCo de mijnen en breidde de stad uit. In 1932 werd het echter verkocht aan de Russen (Trust Arktikugol), wat tot op de dag van vandaag door de Noren als een grote spijtige gebeurtenis wordt beschouwd. Vanaf dat moment kunnen de Noren geen claim meer leggen over heel Spitsbergen.

De mijnbouw in Barentsburg stopte in 2008 door een brand in de mijn, waarbij twee medewerkers omkwamen. Pas in 2010 werd de mijnbouw hervat. Tegenwoordig is toerisme een steeds belangrijker onderdeel van de economie van Barentsburg, hoewel de mijnbouw nog steeds in beperkte mate doorgaat. Interessant is dat Barentsburg zelfs eerder een bierbrouwerij had dan Longyearbyen! De Russen vroegen hulp aan de Belgen, die een installatie en de nodige kennis aanleverden. De focus verschuift dus steeds meer naar toerisme.

Alkhornet en Beluga's

Na ons bezoek aan Barentsburg varen we naar Alkhornet, aan het begin van de Isfjorden. Maar een ijsbeer gooit roet in het eten. We proberen hem te volgen met de verrekijker, maar uiteindelijk verdwijnt hij in het landschap en krijgen we hem niet meer in beeld. Verderop zien we ook nog een groep Beluga's, maar helaas komen ze niet dichterbij de boot, ondanks dat we ze goed kunnen zien in het water.

Terug naar Longyearbyen

Met de laatste zeilen opgehesen en de reis bijna ten einde, varen we terug naar Longyearbyen. We komen rond 20.00u aan. Het is tijd om in te pakken en ons voor te bereiden op de terugreis van morgen. Het voelt een beetje als het einde van een bijzondere expeditie, maar er is ook de voldoening van het avontuur en de herinneringen die we met ons meenemen.

Longyearbyen

